

Vært, som ikke betalte sig, og som han snarere havde Tab af, og da han skal være en fortjent Mand, har Udvalget ment at ville henvise Andragendet til Ministerens Overvejelse; saaledes at naar Ministeren har overvejet Sagen, kunde han maaske komme til det Resultat, at hun burde have Hjælp. Andragendet under Nr. 84 i Betænkningen er fra Byraadet i Kerteminde om Stats-tilskud til Byens Kommunal- og Realskole. Der gives i dette Andragende Oplysninger om Byens Skoleforhold og Skatteforhold, og hvor meget den maa betale til Skolevæsenet, og Byen mener, at i Genhold til disse Oplysninger burde den have Hjælp til sin Realskole. Udvalget tillader sig at foreslaa, at det bliver henvist til Ministerens Underjogelse; saa kunde han maaske finde Anledning til paa næste Aars Finanslov at komme med et Forlangende om at skaffe Byen noget Tilskud. — Det sidste Andragende angaar en større Sag, og der er det, jeg beklager, at den ærede Indenrigsminister ikke er til Stede. Dette Andragende er egentlig indbragt baade af de ærede Medlemmer for Vejle Amts 2den Valgkreds (Berg), fra Esbjerg (Bluhme) og mig, og det er ganske naturligt, at man har henvendt sig til os tre Rigsdagsmænd, der have vort politiske Domicil i den sydlige Del af Jylland. Sagen angaar nemlig disse Hjemstedsbeviser, med Hensyn til hvilke der er blevet udtalt, ved en tidligere Behandling af disse Sager, at det ærede Medlem for Vejle Amts 2den Valgkreds og mig og maaske flere, at denne Lov om Hjemstedsbeviser vistnok trængte til at blive revideret. Andragendet foreligger her fra en Række Kommuner i det sydlige Jylland, og jeg skal med den ærede Formands Tilladelse tillade mig at nævne disse. Disse Kommuner ere: Ferne, Stads, Esbjerg, Hødde-Thistrup, Sønderho, Thørstrup-Horne, Olgod, Lejrstob, Jordrup, Ansager, Larre, Hjortlund, Bramminge, Grimstrup, Nyfirke, Kalvslund, Vorbasse-Hemsvig, Bilslev-Sunderup, Nordby, Darum, Beest-Bække, Øster-Vedsted, Føbling-Holsted, Gjørding-Beirup, Weien-Læborg, Andst-Gjerten, Jårup, Lustrup-Tved-Lange, Obbejær, Jærnveed, Seest, Standerup, Hjarup-Bamdrup, Brørup-Vindknud, Seem og Veiter-Vedsted. Det er saa godt som alle sammen Kommuner i det sydlige Nørrejylland, og hvad de andrage om, og hvad Udvalget ønsker henvist til Ministerens Overvejelse, er følgende. Forholdet er jo det, at i Genhold til Lov om Hjemstedsbeviser opholder der sig i disse Kommuner en Del Familier fra Sønderjylland. Da disse som oftest føre en hel Del Børn med,

bevirker det som oftest, at de vedkommende Kommuners Skoler blive for smaa, idet altsaa disse Kommuner faa en Tilgang af Børn fra Forældre, der ere komne med deres Hjemstedsbeviser. Nu paastaas det i Andragendet, at der skal være en Købstads-kommune, som faar Understøttelse, ikke alene til disse ældre Personer med Hjemstedsbeviser, men ogsaa faar Understøttelse og Hjælp til Børnene til Stolegang. Dette er jo ganske naturligt. Tænke vi os nemlig en Kommune, hvor Børneantallet er lige op ved det normerede Antal for, at de skulle have en Lærer til, og der saa kommer et Par Familier af disse Folk med Hjemstedsbeviser og lægge sig ind i Kommunen, saa bliver Børneantallet for stort, og saa kan vedkommende Kommune som Følge deraf maaske give sig til at foretage en betydelig Udvidelse af sit Skolevæsen. Det andet Tilfælde, som nævnes i Andragendet, er Spørgsmaalet om Forsørgelsespligten overfor Børnene. Naar nu en Kommune, som f. Eks. Ribe Kommune, har 60—70 Familier af den Slags, er det saa rigtig, at disses Børn virtelig erhverve sig Forsørgelsesret uden videre paa vedkommende Sted, saaledes at de vedkommende Kommuner, som ligge nærmest ved Grænsen, skulle være udsatte for ad Aare at skaffe sig uhyre Udgifter gennem Fattigvæsenet paa Grund af disse Børn, som blive forsørgelsesberettigede paa det paagældende Sted, fordi Forældrene have opholdt sig der? Endvidere oplyses det i Andragendet, at Forholdet ikke er lige for danske og tyske. Naar nemlig disse Folk have været her en vis Tid, forstaafe de sig i Genhold til Loven om Hjemstedsbeviser Forsørgelsesret her i Landet. Det samme gælder imidlertid ikke i Prøjsen. Hvis vi tænke os, at danske Borgere under lignende Forhold komme til Tyskland, kunne de aldrig, i Genhold til en i Prøjsen gældende Lov, blive forsørgelsesberettigede i dette Land. Alle disse Forhold er det selvfølgelig umuligt at faa afgjorte ved et Andragende; men Hensigten med Andragendet er ogsaa blot den at faa undersøgt, om det ikke var paa Tide at faa en grundig Underjogelse af disse Forhold, som jo antage denne større Rækkevidde for en Masse Kommuner i det sydlige Jylland, saaledes at vi mulig fik en ny Lov om disse Hjemstedsbeviser. Det er Hensigten med, at Udvalget henviser dette Andragende til Overvejelse af den ærede Indenrigsminister. Det er jo ham, det ligger ind under, og derfor haaber jeg nu, at den ærede Kultusminister, som er i den ærede Indenrigsministers Sted i dette Øjeblik, og